

grind

wat zijn zoeken was kreeg hij niet meer uitgelegd
wel weet hij nog dat hij het vroeger vond
in het trage van de stappen
en hun krakend fluisteren op grind

of in de stiltes van een halve tel
tussen het ritmische snerpen
van de handpomp in de tuin

hoe hij toen aan de rivier luisterde naar
de restjes water die de stroom even ontliepen
en met een ingehouden zucht strandden
op de ruwe randen van de dijk

geluid van bijna niets
dat hem verhalen toevertrouwde
die hij niet wil vergeten

sirene

dat haar afwezigheid zich neervlijt
bij het duister aan de buitendeur
is de avonden bekend

ze weten dat het zachte van de zomerwind
haar zang onhoorbaar binnenleidt
langs kieren en dat hij daarop wacht

maar telkens weer merken ze aan de huivering
dat haar dwingend binnenkomen
krassen nalaat onder zijn huid

ze voelen hoe de dissonante spanning
in de akkoorden van haar lied
als een reukloos gas in zijn kleren dringen

en stellen de vergeefsheid vast
in zijn permanent proberen
om woorden te vinden die passen

valavond

het roze boven daken
waarachter een leegte ergens die zich opent
als een huis na een werkdag

een thuiskomst in rituelen
trekt de ruimte strak
en stoelen zwijgen statig

bij een mime
waarvan elk geweten gebaar
het daglicht dimt

valavond valt niet maar
gaat stil liggen in de traagheid
van gemis

